Sygnatura akt III C 1471/15

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 18 stycznia 2017 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie III Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Suchecka

Protokolant:sekretarz sądowy Joanna Schultz

po rozpoznaniu w dniu 18 stycznia 2017 r. w Szczecinie

na rozprawie sprawy

z powództwa A. T.

przeciwko Gminie M. S.

- o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. odstępuje od obciążenia powoda kosztami postępowania należnymi pozwanej;

III. przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin P. i Zachód w S. na rzecz adwokat P. Ż. kwotę 4428 zł (cztery tysiące czterysta dwadzieścia osiem złotych) tytułem kosztów udzielonej pomocy prawnej z urzędu.

Sygn. akt III C 1471/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 18 stycznia 2017r. wydanego w postępowaniu zwykłym

Pozwem z dnia 3 sierpnia 2015r., ostatecznie sprecyzowanym pismem z dnia 2 grudnia 2015r., powód A. T. wniósł o zasądzenie od pozwanego Gminy M. S. –Miejskiego Ośrodka Pomocy Rodzinie w S. kwoty 60.000 zł tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu oraz zasądzenie kosztów postępowania na jego rzecz według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że powód od 2009r. stale korzystał z pomocy Miejskiego Ośrodka Pomocy Rodzinie w S., z uwagi na brak możliwości podjęcia pracy, gdyż jest osobą schorowaną, cierpi na schizofrenię paranoidalną i orzeczono wobec niego niepełnosprawność w stopniu znacznym. Powód otrzymuje zasiłek w kwocie 389 zł. Kwota ta nie pozwala na zabezpieczenie jego podstawowych potrzeb życiowych. Powód wielokrotnie zwracał się do Ośrodka o uzyskanie wyższego świadczenia lub otrzymanie dodatkowej pomocy, lecz bezskutecznie. Powyższe narusza dobra osobiste powoda, w szczególności prawo do godnego życia, a nadto pracownicy pozwanego śledzą go i weryfikują, w jaki sposób wydatkuje on uzyskane środki, czym naruszają jego prawo do prywatności. Powód zarzucił również, że pozwany narusza prawo do równego traktowania, pracownicy pozwanego dyskryminują go z uwagi na jego nieustanne próby poprawy warunków życia, składane liczne wnioski do Ośrodka oraz z uwagi na jego chorobę.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda kosztów postępowania według norm przepisanych.

Poznany podniósł, iż powodowi jest udzielana pomoc społeczna zgodnie z obowiązującymi przepisami ustawy. Przyznanie świadczeń z pomocy społecznej następuje w formie decyzji administracyjnej, którą wydaje się po przeprowadzeniu wywiadu środowiskowego. Powód nieprzerwanie korzysta z pomocy społecznej od 2009r., a wśród uzyskiwanych świadczeń jest zasiłek stały w kwocie 389 zł oraz szereg zasiłków celowych, także świadczenia w ramach wieloletniego programu „Pomoc państwa w zakresie dożywiania". Dotychczas uzyskał świadczenia w wysokości 60.306,53 zł. Pozwany zaprzeczył, aby dopuścił się nieprawidłowości przy realizacji na rzecz powoda świadczeń z pomocy społecznej. Zaznaczył, że treść decyzji administracyjnych, na podstawie których wypłacane są świadczenia, nie może być przedmiotem weryfikacji w postępowaniu cywilnym, lecz wyłącznie w trybie postępowania administracyjnego. Nadto powód korzystał z prawa odwołania od decyzji 13 razy w latach 2014-2016 i żadne z nich nie zostało uwzględnione. Pozwany zaprzeczył, aby doszło do naruszenia prawa powoda do prywatności lub do jego dyskryminowania wskazując, że pracownicy Miejskiego Ośrodka Pomocy Rodzinie w S. działali w ramach przewidzianych procedur.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód A. T. od 2009r. nieprzerwanie korzysta ze świadczeń pomocy społecznej wypłacanych przez Miejski Ośrodek Pomocy Rodzinie w S..

niesporne

Powód uzyskuje zasiłek stały. Na podstawie decyzji z dnia 6 sierpnia 2013r. jego wysokość została ustalona na okres od 1 sierpnia 2013r. do 31 lipca 2018r. na kwotę 389 zł z uwzględnieniem dochodu powoda w postaci zasiłku pielęgnacyjnego wynoszącego 153 zł. Kryterium dowodowe dla powoda zostało ustalone na kwotę 542 zł, po odjęciu dochodu w kwocie 153, określono kwotę zasiłku. Zasiłek jest wypłacany regularnie.

dowód: decyzja z dnia 6 sierpnia 2013r. k. 101; karta świadczeń k. 136-173

Powód otrzymuje także świadczenia z pomocy społecznej w postaci zasiłków celowych. Przedmiotem zasiłków celowych było między innymi dofinansowanie do opłat za media, dofinasowanie do środków czystości, dofinansowanie do zakupu szafy, obuwia, leków, ubrań. Zasiłki te zostały powodowi wypłacone.

dowód: decyzje k. 16, 20, 31, 63, 82, 83, 84, - 85, 110; karta świadczeń k. 136-173

Niektóre z wniosków powoda o przyznanie świadczeń z pomocy społecznej zostały załatwione odmownie z uwagi na brak środków lub z uwagi na brak współdziałania powoda z pracownikiem socjalnym.

dowód: decyzje k. 17, 86, 87 , 88, 89, 90, 91, 92-97, 111

Powód składa wiele wniosków o przyznanie świadczeń z pomocy społecznej. Wielokrotnie zdarza się, że składa kilka wniosków w ciągu jednego tygodnia. Rozpoznanie tychże wniosków poprzedzone jest rodzinnym wywiadem środowiskowym przez pracowników socjalnych Miejskiego Ośrodka Pomocy Rodzinie w S.. Zwykle, z uwagi na częstotliwość wniosków, takie wywiady były przeprowadzane dwa razy w miesiącu w miejscu zamieszkania powoda. Wywiady są przeprowadzane przez dwie osoby z uwagi na względy bezpieczeństwa, gdyż zachowanie powoda podczas wywiadu bywa agresywne. W wywiadach uczestniczyli A. K., D. S., R. S., K. K., M. M.. Dwa razy w ramach asysty w wywiadzie uczestniczyła A. H., a raz E. W..

W związku z podnoszonymi przez powoda zarzutami wobec pracowników Ośrodka, kierownik Ośrodka (...), udała się w styczniu 2012r. na wizytę do miejsca zamieszkania powoda. Celem wizyty było wyjaśnienie przyczyn zgłaszanych zarzutów oraz udzielenie powodowi takiej formy pomocy, która okaże się dla niego najbardziej satysfakcjonująca. Kierownik postanowiła, że wywiady będą przeprowadzane w Ośrodku z udziałem powoda, aby miał on poczucie, iż jego sprawa jest rozpoznawana indywidualnie i nie odczuwał, że jest nachodzony w miejscu zamieszkania. Powodowi nie spodobała się jednak taka forma rozpoznawania jego wniosków. M. K. spotkała się z powodem również w ośrodki,

wobec jego zarzutów, że jest inwigilowany przez pracowników ośrodka. Podjęte zostały również próby uzyskania renty dla powoda z ZUS, jednakże z uwagi na brak współpracy ze strony powoda nie było możliwości uzyskania renty.

Średnia zasiłku celowego na jednego klienta Ośrodka wynosi 50 zł miesięcznie. Powodowi niejednokrotnie przyznawane są zasiłki w kwotach 200 – 300 zł, na czasem wyższe.

dowód: zeznania świadka A. K. k. 231-232; zeznania świadka K. K. k. 232-233; zeznania świadka R. S. k. 233-234; zeznania świadka A. H. k. 234-235; zeznania świadka D. S. k. 235-236; zeznania świadka E. W. k. 237; zeznania świadka M. K. k. 238-239

Powód wielokrotnie nie zgadzał się z wysokością uzyskiwanych świadczeń uważając, że są one niewystarczające. Zgłaszał do Miejskiego Ośrodka Pomocy Rodzinie w S. skargi. Skargi były rozpatrywane i powód otrzymywał pisma wyjaśniające o tym, co decyduje o wysokości świadczenia, w tym, iż świadczenia są przyznawane w oparciu o obowiązujące przepisy i możliwości finansowe Ośrodka.

dowód: pisma z Miejskiego Ośrodka Pomocy Rodzinie w S. k. 98, 99-100, 102-103, 104, 105-107

Wobec powoda orzeczono o niepełnosprawności znacznego stopnia. Orzeczenie zostało wydane do 31 lipca 2018r. Niepełnosprawność istnieje od 2003r., a ustalony stopień niepełnosprawności od 15 kwietnia 2011r. Powód nie jest zdolny do pracy, wymaga stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji.

dowód: orzeczenie o stopniu niepełnosprawności k. 80,81

U powoda zdiagnozowano schizofrenię paranoidalną.

dowód: opinia sądowa psychiatryczna k. 65-68; karta leczenia szpitalnego k. 79

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się nieuzasadnione.

Powód dochodził w niniejszej sprawie roszczenia z tytułu zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych przeciwko jednostce samorządu terytorialnego Gminy M. S. podnosząc, że otrzymuje niewystarczające świadczenia z tytułu pomocy społecznej, a pracownicy pozwanego podejmują działania, które naruszają jego prawo do godnego życia, prawo równości, prawo do prywatności.

Podstawę prawną roszczenia stanowi art. 417 § 1 k.c. w zw. z art. 448 k.c. Zgodnie z art. 417 § 1 k.c. za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa. Stosownie do art. 448 k.c. w razie naruszenia dóbr osobistych sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Dobra osobiste stosownie do art. 23 k.c. pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. W prawie polskim nie ma ustawowej definicji dobra osobistego, a z konstrukcji art. 23 k.c. wynika, iż przedmiotem ochrony są wszelkie dobra osobiste, których liczba jest nieograniczona. W miarę zmieniających się w świadomości społecznej ocen wartościujących, ustalenie wyczerpującego katalogu dóbr osobistych nie byłoby ani możliwe, ani pożądane. Dlatego przepis art. 23 k.c. zawiera jedynie otwarty katalog tych dóbr, do którego należy między innymi dobre imię, cześć, wolność sumienia i wyznania, nietykalność cielesna, prawo do prywatności, dane osobowe, wizerunek.

Odpowiedzialność jednostki samorządu terytorialnego wynikająca z art. 417 § 1 k.c. powstaje gdy spełnione są następujące przesłanki: bezprawność działania lub zaniechania, powstanie szkody wyrządzonej przez funkcjonariusza

jednostki, wyrządzenie szkody przy wykonywaniu władzy publicznej, normalny związek przyczynowy między działaniem lub zaniechaniem funkcjonariusza jednostki a szkodą.

Podstawową przesłanką odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną działaniem lub zaniechaniem przy wykonywaniu władzy publicznej jest bezprawność. Przepis art. 417 k.c. używa określenia „niezgodne z prawem". Uregulowanie to jest konsekwencją zasady ujętej w art. 77 ust. 1 Konstytucji RP, zgodnie z którym każdy ma prawo do wynagrodzenia szkody, jaka została mu wyrządzona przez niezgodne z prawem działanie organu władzy publicznej. Zachowanie niezgodne z prawem to zachowanie sprzeczne z porządkiem prawnym. Przesłankę bezprawności należy intepretować ściśle, jako zaprzeczenie zachowania uwzględniającego nakazy i zakazy wynikające z normy prawnej. Niezgodność musi dotyczyć konstytucyjnie rozumianych źródeł prawa tj. Konstytucji, ustawy, ratyfikowanych umów międzynarodowych oraz rozporządzeń. Należy podzielić pogląd, że jeśli dany akt prawny regulujący kompetencję organów władzy publicznej odsyła do kryteriów pozaprawnych tj. klauzul generalnych, norm obyczajowych, to te klauzule w takim przypadku również winny stanowić kryterium oceny bezprawności.

Ustawodawca ogranicza odpowiedzialność podmiotów na podstawie art. 417 § 1 k.c. do szkody wyrządzonej wyłącznie przy wykonywaniu władzy publicznej. Pojęcie „wykonywania władzy publicznej" obejmuje tylko takie zachowania, które ze swej istoty wynikają z kompetencji przewidzianych w Konstytucji i innych przepisach prawa. Korzystanie z nich wiąże się z możliwością władczego kształtowania sytuacji jednostki.

Wykonywanie tej władzy następuje na podstawie i w granicach prawa. Konieczna jest zatem ocena działań lub zaniechań wyłącznie w płaszczyźnie ich legalności. Ustalenie związku między wyrządzeniem szkody a wykonywaniem władzy publicznej powinno uwzględniać cel działania organu władzy publicznej. Jeżeli szkoda wynikła jedynie przy okazji (sposobności) wykonywania władzy publicznej, to związek ten nie zachodzi.

Dla przyjęcia odpowiedzialności odszkodowawczej z art. 417 § 1 k.c. nie ma znaczenia formalny status osoby będącej sprawcą szkody, lecz charakter i rodzaj podejmowanych przez nią czynności, jako związanych z wykonywaniem władzy publicznej. Nie ma więc potrzeby ustalenia osoby bezpośredniego sprawy szkody, wystarczające jest ustalenie istnienia związku między wykonywaniem władzy publicznej, czyli funkcjonowaniem danej instytucji a szkodą.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy Sąd doszedł do przekonania, że nie zaistniały podstawy do przyjęcia odpowiedzialności pozwanego w zakresie stanowiącym przedmiot żądania.

Realizacja zasad w zakresie pomocy społecznej następuje w oparciu o przepisy ustawy z dnia 12 marca 2004r. o pomocy społecznej (t.j. Dz. U. z 2016 poz. 930). Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy pomoc społeczna jest instytucją polityki państwa, mająca na celu umożliwienie osobom i rodzinom przezwyciężenie trudnych sytuacji życiowych, których nie są one w stanie pokonać, wykorzystując własne uprawnienia, zasoby i możliwości. Pomoc społeczną organizują organy administracji rządowej i samorządowej, współpracując w tym zakresie, na zasadzie partnerstwa, z organizacjami społecznymi, pozarządowymi, kościołami, związkami wyznaniowymi i osobami prawnymi i fizycznymi. Zadania pomocy społecznej, zgodnie z art. 3 ustawy, są następujące:

- pomoc społeczna ***wspiera*** osoby i rodziny w wysiłkach zmierzających do zaspokojenia niezbędnych potrzeb i umożliwia im życie w warunkach odpowiadających godności człowieka;

- zadaniem pomocy społecznej jest zapobieganie sytuacjom, o których mowa w art. 2 ust. 1, przez podejmowanie działań zmierzających do życiowego usamodzielnienia osób i rodzin oraz ich integracji ze środowiskiem;

- rodzaj, forma i rozmiar świadczenia powinny być odpowiednie do okoliczności uzasadniających udzielenie pomocy;

- potrzeby osób i rodzin korzystających z pomocy powinny zostać uwzględnione, jeżeli odpowiadają celom i mieszczą się w ***możliwościach*** pomocy społecznej.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 ustawy do zadań własnych gminy o charakterze obowiązkowym należy między innymi przyznawanie i wypłacanie zasiłków stałych, celowych wymienionych w tym przepisie.

Do świadczeń z pomocy społecznej należą między innymi zasiłek stały, zasiłek okresowy, zasiłek celowy i specjalny zasiłek celowy.

Zgodnie z art. 37 ust. 2 i 3 ustawy zasiłek stały ustala się w wysokości - w przypadku osoby samotnie gospodarującej – różnicy między kryterium dochodowym osoby samotnie gospodarującej a dochodem tej osoby, z tym że kwota zasiłku nie może być wyższa niż 418 zł miesięcznie (kwota ta jest ustalana według kryterium z art. 9 ustawy). Kwota zasiłku stałego nie może być niższa niż 30 zł miesięcznie.

Zgodnie z art. 38 ust. 1, 2 i 3 ustawy zasiłek okresowy przysługuje w szczególności ze względu na długotrwałą chorobę, niepełnosprawność, bezrobocie. Zasiłek okresowy ustala się w przypadku osoby samotnie gospodarującej do wysokości różnicy między kryterium dochodowym osoby samotnie gospodarującej a dochodem tej osoby, z tym że kwota zasiłku nie może być wyższa niż 418 zł miesięcznie i niższa niż 50% różnicy między kryterium dochodowym osoby samotnie gospodarującej a dochodem tej osoby. Kwota zasiłku nie może być mniejsza niż 20 zł miesięcznie.

Zasiłek celowy, zgodnie z art. 39 ustawy, może być przyznany w celu zaspokojenia niezbędnej potrzeby bytowej, w szczególności na pokrycie części lub całości kosztów zakupu żywności, leków i leczenia, opału, odzieży, niezbędnych przedmiotów użytku domowego, drobnych remontów i napraw w mieszkaniu, kosztów pogrzebu.

Zgodnie z art. 106 ust. 1 ustawy, przyznawanie świadczeń z pomocy społecznej następuje w formie decyzji administracyjnej. Decyzję administracyjną o przyznaniu lub odmowie przyznania świadczenia, z wyjątkiem decyzji o odmowie przyznania biletu kredytowanego oraz decyzji w sprawach cudzoziemców, wydaje się po przeprowadzeniu rodzinnego wywiadu środowiskowego (ust. 4).

Zadania pomocy społecznej w gminach wykonują jednostki organizacyjne – ośrodki pomocy społecznej (art. 110 ust. 1 ustawy).

Z przytoczonych regulacji wynika, że sposób realizacji pomocy społecznej, w szczególności jej zakres, rodzaj i wysokość poszczególnych świadczeń reguluje ustawa. Przy ocenie czy wobec danej osoby prawidłowo realizowana jest pomoc społeczna istotne jest zatem, czy pracownicy ośrodka pomocy społecznej realizują nałożone na nich ustawą obowiązki, czy ich działania mieszczą się w ramach przyznanych uprawnień, nie zaś subiektywne przekonanie wnioskującego o tym, jaki winien być zakres i wysokość otrzymanej pomocy. Podkreślić w szczególności należy, że celem świadczeń z pomocy społecznej nie jest pokrycie wszystkich potrzeb osoby, która zgłasza się do ośrodka, lecz udzielenie jej wsparcia w zakresie ustawą przewidzianym. Wynika to między innymi z przepisu określającego zadania pomocy społecznej (art. 3 ustawy), w którym mowa jest o ***wspieraniu*** osób i rodzin w wysiłkach zmierzających do zaspokojenia niezbędnych potrzeb, oraz uwzględnianiu potrzeb zgodnie ***z możliwościami*** pomocy społecznej.

Trafnie również podnosił pozwany, iż świadczenia z tytułu pomocy społecznej przyznawane są na podstawie decyzji administracyjnej. Oznacza to, że osoba, która nie zgadza się z treścią decyzji, może wnieść od niej odwołania, a także iż decyzje te nie mogą być przedmiotem weryfikacji w postępowaniu cywilnym. Zgodnie z art. 417^1 § 2 k.c. jeżeli szkoda została wyrządzona przez wydanie prawomocnego orzeczenia lub ostatecznej decyzji, jej naprawienia można żądać po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu ich niezgodności z prawem, chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej. Analogiczna regulacja dotyczy szkody wyrządzonej przez niewydanie orzeczenia lub decyzji, gdy obowiązek ich wydania przewiduje przepis prawa (§ 3). Rozgraniczenie drogi sądowej i administracyjnej, czemu dał wyraz ustawodawca we wskazanym przepisie, nie pozwala na kreowanie uprawnień nadzorczych odnośnie organów administracji przez sądy powszechne. Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 7 października 2015r. (IV CSK 177/15), co do zasady bezprawność naruszenia dóbr osobistych i ewentualne wyłączenie bezprawności oparte na kontratypie działania mieszczącego się w ramach porządku prawnego bada sąd w sprawie o ochronę dóbr osobistych. Jeśli jednak dla ustalenia bezprawności określonego działania (np. orzeczenia sądu czy decyzji administracyjnej)

przewidziano właściwy tryb odwoławczy, dopiero stwierdzenie tej bezprawności we właściwym trybie uzasadniać będzie takie ustalenie w procesie o ochronę dóbr osobistych.

W rozpatrywanym przypadku warunek w postaci stwierdzenia niezgodności z prawem decyzji o przyznaniu świadczeń lub o odmowie ich przyznania nie został spełniony. Powód nie wykazał nawet, aby w wyniku odwołania któraś z decyzji została zmieniona, a pozwany temu zaprzeczył. Wykluczone zatem było przyjęcie, iż doszło do bezprawności przy wydaniu decyzji rozpatrujących wnioski powoda o udzielenie świadczeń z pomocy społecznej. Jedynie pobocznie wskazać należy, że treść tych decyzji wskazuje na to, że były one wydawane z uwzględnieniem zasad określonych w ustawie o pomocy społecznej, w granicach posiadanych możliwości finansowych. Brak jest także podstaw do przyjęcia, że powód jest dyskryminowany przez pracowników ośrodka podczas, gdy niespornym jest, że nieprzerwanie od 2009r. korzysta ze świadczeń pomocy społecznej, posiada zasiłek stały oraz wielokrotnie przyznawano mu zasiłki celowe na zaspokojenie różnorodnych potrzeb. To, iż w ocenie powoda wysokość świadczeń jest zbyt niska, nie czyni zasadnym zarzutu bezprawności działania, gdyż – jak wyżej wskazano – wysokość świadczeń jest ograniczona przepisami, a ich celem jest przede wszystkim udzielenie wsparcia, nie zaś zaspokojenie wszystkich potrzeb wnioskującego.

Nie zostało także wykazane, aby w procedurze rozpoznawania wniosków powoda doszło do nieprawidłowości, które mogłyby mieć wpływ na treść decyzji. Z zeznań przesłuchanych świadków wprost wynika, że rozpoznanie wniosków powoda było poprzedzone rodzinnym wywiadem środowiskowym i pracownicy socjalni podejmowali starania, aby zakres i rodzaj przyznanych świadczeń był dla powoda jak najbardziej satysfakcjonujący, oczywiście w ramach możliwości i uprawnień ośrodka pomocy rodzinie.

Brak było również podstaw do przyjęcia, że pracownicy Miejskiego Ośrodka Pomocy Rodzinie w S. lub inni funkcjonariusze gminy, podejmowali działania, które w inny sposób mogły naruszyć dobra osobiste powoda, w tym prawo do prywatności. Sąd nie dał wiary zeznaniom powoda, gdyż nie znajdowały one potwierdzenie w pozostałych zebranych dowodach, a wręcz pozostawały z nimi w sprzeczności, a nadto jawiły się jako pozbawione logiki i sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego. Podkreślić należy, że dowód w postaci przesłuchania strony, zgodnie z art. 299 k.p.c., przeprowadza się jeżeli po wyczerpaniu środków dowodowych lub ich braku pozostały niewyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Oznacza to, że strona powodowa winna w pierwszej kolejności przedstawić sądowi inne dowody potwierdzające podnoszone przez nią okoliczności stanowiące podstawę żądania. W razie, gdy powód takich dowodów nie zgłosił musi liczyć się z tym, iż jego zeznania mogą w świetle pozostałego materiału jawić się jako niewiarygodne i pozbawione mocy dowodowej. Twierdzenie strony nie jest bowiem dowodem i nie może być podstawą ustaleń w sytuacji, gdy dotyczy okoliczności spornych. Reasumując stwierdzić należy, że powód w niniejszym procesie nie wykazał zasadności swoich twierdzeń co do tego, że funkcjonariusze gminy lub inne osoby działające na jej rzecz przy wykonywaniu władzy publicznej dopuścili się zachowań godzących w jego dobra osobiste.

Sąd dokonując ustaleń oparł się na zebranym materiale dowodowym w postaci dowodów z dokumentów oraz zeznaniach świadków, gdyż korespondowały one ze sobą, były spójne i przekonywające, a nadto nie zaistniały żadne okoliczności mogące podważyć ich wiarygodność, odmówił natomiast wiarygodności zeznaniom powoda, z przyczyn wyżej przedstawionych.

Wobec powyższego powództwo jako nieusprawiedliwione co do zasady podlegało oddaleniu w całości.

Marginalnie wskazać należy, iż Sądowi wiadomym jest, że wobec powoda toczy się postępowanie o ubezwłasnowolnienie. Zdaniem Sądu okoliczność ta jednak nie miała wpływu na obiektywną możliwość podjęcia przez powoda obrony w sprawie i dochodzenia swoich racji, a to z uwagi na to, że od początku postępowania powód – w wyniku uwzględnienia jego wniosku o ustanowienie pełnomocnika z urzędu – był reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, który aktywnie uczestniczył w sprawie, w tym stawiał się na wyznaczone terminy rozpraw.

O kosztach niniejszego postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c. mając na względzie sytuację osobistą i majątkową powoda, który od wielu lat korzysta z pomocy społecznej, gdyż z uwagi na stan zdrowia nie może podjąć

zatrudnienia, a jego subiektywne przekonanie o zasadności powództwo usprawiedliwione jest z uwagi na stwierdzoną niepełnosprawność.

Na podstawie § 2 ust. 2 ust. 3 oraz § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (...) (t.j. Dz. U. z 2013r. poz. 491) na rzecz pełnomocnika z urzędu adwokat P. Ż. kwotę 3600 zł powiększoną o podatek VAT tytułem kosztów udzielonej pomocy prawnej.